De Hoofd-Inspecteur haastte zich om deze meening van hem te rechtvaardigen.

„U moet wel gedacht hebben, dat de wereld plotseling op d'r kop ging staan," zei hij lachend tegen de verbaasde en ontstelde Evelijn, alsof de vreemde gebeurtenissen aan het station doodgewone zaken waren. „Als Mijnheer Theydon zijn spraak weer terugheeft, zal hij ons vertellen, hoe hij er aan kwam te vermoeden, dat er een poging gedaan zou worden U vandaag te ontvoeren. Dat *ik* tusschen beide kwam was slechts 't gevolg van mijn eigen redeneering. U moet weten dat ik de vertegenwoordiger van de criminneele instructie ben — of Scotland Yard, zooals 't gewoonlijk genoemd wordt — en ik heb een reden om te gelooven, dat Uw vader op 't oogenblik en al sinds eenigen tijd het voorwerp van onaangename attenties van een politieke vereeniging in China is, waarvan de leden niets meer of minder dan fanatieke misdadigers zijn. Waarschijnlijk hoort U nu pas voor den eersten keer van deze zaak. Ongetwijfeld is 't de wensch van Uw vader geweest zulk onrustbarend nieuws voor U en Uw moeder geheim te houden. Maar nu moet er een eind gemaakt worden aan die politiek van geheimhouding. Die brutale aanranding van vandaag is een waarschuwing. Ze zullen wel op nieuwe plannen broeden. Als U voldoende beschermd wilt zijn, moet de politie Uw volle medewerking hebben. Ik geef U oprecht toe, dat ikzelf, met al mijn ondervinding, een paar minuten geleden niet op mijn hoede was. Als Mijnheer Theydon dien Chinees niet opgehouden had — wiens naam hij, denk ik, van Uw vader gehoord heeft — geloof ik niet, dat ik U bijtijds had kunnen bereiken."

„Is dat de beteekenis van het kleine ivoren doodskopje, dat mijn vader vanochtend aan 't ontbijt ontvangen heeft?" zei Evelijn buiten adem.

Winter's oogen schitterden. Géén vraag had een helderder licht kunnen werpen op de diepten van een misdaad, die ieder dergelijk geval dat in den laatsten tijd in Engeland plaatsgegrepen had, wat omvang en belangrijkheid betreft, beloofde te overtreffen.

„Ongetwijfeld," zei hij. „Natuurlijk heb ik Uw vader nog niet gesproken, maar we hebben hier een uitstekend informatie-bureau," en hij legde vriendelijk zijn hand op Theydon's arm. „Wat mij betreft, ik heb ongemerkt Uw huis laten bewaken — U begrijpt hoop ik wel, voor de bescherming van de bewoners — en ik heb 't ook zóó geregeld, dat alles wat ongewoon was, in den vorm van telegrammen of boodschappen door de telefoon," — hier keek hij lachend naar Theydon — „aan Scotland Yard gemeld moest worden. Daardoor hoorde ik bijna even spoedig als U van Uw moeders plotselinge ongesteldheid, en ik reisde met U mee naar Eastbourne, met 't plan 't hotel tegelijk met U te bereiken en mij ervan te vergewissen of Uw moeder werkelijk ziek was. Ik heb U op 't perron aan 't Victoria Station gezien en dacht wel, dat U Juffrouw Forbes was. Maar in mijn vak nemen we nooit maar zóó iets aan, en dus wachtte ik tot ik een onderhoud met den hotelhouder kon hebben. En nou zitten we hier! Ik raad U aan geen woord over de ziekte van Uw moeder te reppen. Als, wat ik stellig geloof, U merkt, dat zij zich in goede gezondheid bevindt, kunt U Uw plotseling bezoek verklaren door te zeggen, dat Mijnheer Theydon en ik iets belangrijks te vertellen hebben, wat volkomen juist zal zijn, daar ik van plan ben er zeer op aan te dringen, dat wij allemaal met den volgenden trein naar Londen terugkeeren."

Het rijtuig hield op. Om te laten zien, dat hij weer heelemaal in orde was, maakte Theydon, die het dichtst bij het portier zat, het open, stapte uit, en hielp Evelijn bij 't uitstappen.

Weer gerust wat hem betrof, lachte het meisje even, en een blosje kwam in haar wangen. Iedereen, die ze zag aankomen, zou ze voor gewone bezoekers aangezien hebben. Evelijn Forbes was een allerliefst jong meisje, eenvoudig, maar kostbaar gekleed; Theydon een galante ridder, en Winter een welvarende man uit de City, die waarschijnlijk hield van wedrennen en de fazantenjacht. Het zou al een heele slimme opmerker geweest moeten zijn, die uit hun gedrag afgeleid had, dat ze net aan een groot gevaar ontsnapt waren.

Toch hield Winter een oogje op Theydon, nadat Evelijn Forbes de stoep van het hotel opgeloopen was, en hij voelde zich verlicht, toen hij zag, dat de jonge man zonder hulp kon loopen.

„Houd niets achter," zei hij zacht, toen zij het meisje met bedaarder tred volgden. „We moeten die vrouwen zoo'n schrik aanjagen, dat ze ons volkomen gehoorzamen. Heeft Furneaux Forbes nog te pakken gekregen?"

Theydon knikte.

„Dat is goed. Spreek niet. Ik kan wel raden wat er gebeurd is. Maar, hoor eens, wie is die Handyside — alleen maar een kennis?"

Nog een knik.

„Hebt U hem toevallig ontmoet en hem als excuus gebruikt om naar Eastbourne te gaan? Ik begrijp 't. Hierdoor verdwijnt er een lastige pion van het schaakbord."

„Maar dat is niet zoo," hijgde Theydon. „Hij moest hier zijn. Ik begrijp niet — wat er met hem gebeurd is."

„Hij zal wel weer komen opdagen — 't is immers een Amerikaan? Dat dacht ik wel. Er waren enkele, maar toch zekere aanwijzingen daarvoor — zijn gezicht, zijn loop, zijn figuur. Wat voor kleeren ze ook dragen — je kunt het type toch dadelijk herkennen."

In het hotel vonden ze Evelijn Forbes aan 't praten met den hotelhouder. Zij riep hun dadelijk toe:

„Moeder is naar Beachy Head gegaan. Zij en haar kennissen worden om een uur of zes terugverwacht. Zullen we een kopje thee drinken? Het geeft niets om haar te volgen. Zij gaat al weer terug, vóór wij daar kunnen zijn."

„Ik hoop dat Mevrouw Forbes het goed maakt?" zei Winter terloops.

„Ja, Mijnheer, Mevrouw maakt 't best," zei de hotelhouder, terwijl hij met een gebaar aanduidde, dat niets anders te verwachten was van een der talrijke gasten van het Royal Devonshire Hotel.

Evelijn bestelde de thee in haar moeders zitkamer. Toen zij veilig achter de gesloten deur zaten, onderzocht Winter Theydon's keel. Behalve een kleine zwelling en aan den buitenkant eenige kneuzing, was het ringkraakbeentje — door de meeste menschen met den naam van Adamsappel bestempeld — blijkbaar niet beschadigd, en Theydon zei nu zelf, dat de slag niets geweest was, hoewel men een zekere schorheid in zijn stem kon hooren en hij 't raadzaam achtte héél zachtjes te spreken.

Evelijn Forbes luisterde met onverholen verbazing toen hij alles vertelde wat er dien dag gebeurd was. In 't begin drong het gewicht van de zaak nog niet tot haar door, maar doordat Winter van tijd tot tijd vragen stelde en opmerkingen maakte en Theydon een enkel tusschenzinnetje zei speciaal tegen haar, begon zij te begrijpen hoe ontzettend het complot was, waarvan haar vader het voornaamste doel was. In deze crisis spreidde zij een bewonderenswaardige zelfbeheersching ten toon. Zij voelde bij intuitie, dat enkele gapingen in het relaas later wel aangevuld konden worden, terwijl het van het grootste belang was, dat de detective zoo spoedig mogelijk de onthullingen die dien ochtend nog verder gemaakt waren, zou hooren.

Wat Winter betreft, hij stelde zeer veel belang in 't gedrag van Furneaux, op 't oogenblik dat Forbes de Innesmore Mansions verlaten had. Op zijn horloge kijkend, stond hij op toen er aan Theydon's verhaal een eind kwam.

„Ik zal even Scotland Yard gaan opbellen," zei hij. „'t Kan zijn, dat er nieuws is. Als Furneaux flink aan den gang is, moet 't al een heele slimme vos zijn, die hem ontglipt. Ik wou alleen maar, dat U en ik samen van Victoria gereisd hadden, Mijnheer Theydon; Wong Li Fu zou dan nu in hechtenis zijn. Maar we zullen hem nog wel krijgen. Als hij in dien auto naar Londen gaat, wat ik wel denk, is er zelfs nog een kans dat hij in de voorsteden aangehouden wordt. Ik zal daarvoor gaan zorgen."

Met Evelijn Forbes alleen gebleven, werd Theydon plotseling sprakeloos. De man, die allerlei soorten luchtige conversatie kon verzinnen voor de personen in zijn romans, pijnigde zich nu tevergeefs af om iets te zeggen, dat haar als zij scheidden, in 't geheugen zou blijven. En hij wist, hoe 't kwam dat zijn geest zoo afgestompt was. Hij had Evelijn slechts drie keer in drie dagen gezien, had haar slechts twee maal gesproken, en was toch al hopeloos verliefd op haar. Hij, die zoo dikwijls en zoo boeiend de groote passie in een menschenleven had beschreven, was nu zelf 't slachtoffer van de liefde geworden, om slechts te gevoelen hoe ongelooflijk bespottelijk en onmogelijk het wild verlangen was, dat in zijn hart ontstaan was. Hier, naast hem, vriendelijk en medelijdend, zat de „eenige vrouw in de wereld"; toch voelde hij zich verlegen en niet op zijn gemak, en nam zijn toevlucht tot het uitdrukken van zijn ongerustheid over Handyside, een man, die zich heusch wel uit het doolhof van Eastbourne zou redden!

Natuurlijk schreef het meisje die onsamenhangende opmerkingen aan zijn toestand toe. In werkelijkheid zat hij een vergelijking te maken tusschen haar rijkdom en zijn eigen betrekkelijke armoede, en zichzelf aan 't verstand te brengen dat hij zich niet als een ijdelen gek moest aanstellen!

„Gelooft U niet, dat U een dokter moest laten halen?" vroeg zij zacht.

„O, neen," haastte hij zich haar gerust te stellen. „De uitwerking van dien slag gaat al weg. Over een uur zal ik 't nauwelijks meer voelen. Ik vrees, Juffrouw Forbes," waagde hij het er aan toe te voegen, „dat als deze schurkenbende gepakt is, zooals zeker wel gebeuren zal nu de Engelsche politie er zich mee bemoeit, U onze korte kennismaking zult vereenzelvigen met de eenige donkere dagen in Uw bestaan."

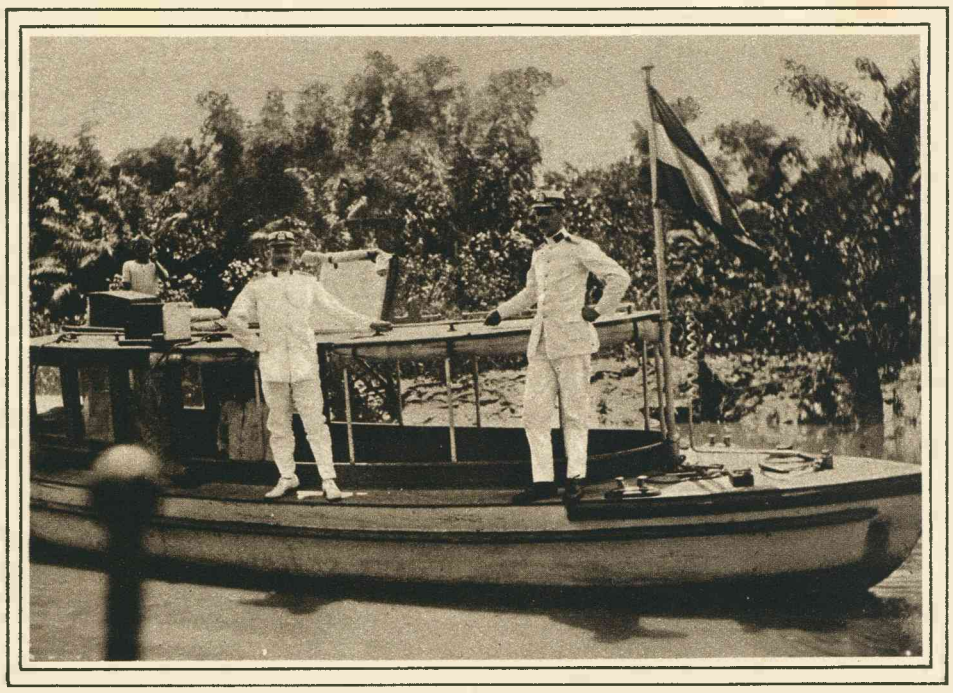
„Waarom zegt U dat?" vroeg zij.

„Omdat ik wel moet toe geven, dat als ik Maandag niet bij U gedineerd had, vele, zoo niet alle, wonderbaarlijke gebeurtenissen van de laatste zes en dertig uur niet gebeurd hadden kunnen zijn."

„Dat ben ik niet met U eens — heelemaal niet," bracht zij met nadruk uit „De detective heeft zelf gezegd, dat de Jonge Mandsjou's al sedert 't begin van 't jaar naar 't bewijs aan 't zoeken zijn van Vaders betrekking tot de Opstandelingen, en hij is eerlijk genoeg geweest, ons te vertellen, dat als U er niet geweest was, die vreeselijke Wong Li Fu mij in zijn auto gekregen zou hebben. Neen, Mijnheer Theydon, onze ontmoeting is allergelukkigst geweest. Denk U eens in, dat ik werkelijk ontvoerd was, en naar de een of andere eenzame plaats gebracht was, waar ik gevangen gehouden zou worden, of zelfs vermoord?"

Theydon wilde niet, dat zij zich in zulke afschuwelijke dingen verdiepte. Hij rilde bij de gedachte aan wat haar lot zou zijn als zij ooit in de handen van die schurken viel. Zij beschouwde de misdaad in de Innesmore Mansions No. 17 blijkbaar als 't gevolg van den een of anderen politieken onlust in het verre Shanghai Het was niet bij haar opgekomen, dat een ongelukkige vrouw vermoord was alleen maar als waarschuwing voor haar vader van 't lot, dat hem en de zijnen wachtte, als hij niet toegaf aan den eisch van de reactionnaire partij in China, en eenige honderden van de leiders in dat ongelukkige land aan hun wraak zou overgeven.

(Wordt vervolgd).

DE SOERABAIASCHE HAVENPOLITIE.

De havenpolitie in Indië's eerste koopstad is zeer goed georganiseerd. Op de foto hierboven ziet men een der snelle politiebootjes, die overal zijn, waar het noodig is. Hieronder: De havenpolitie langszij van de „Sindoro" bij het uitladen van prauwen.

